21

Aventurile lui Morgan Piratul

PRINTRE ANTROPOFAGI

SUB STEAGUL NEGRU: AVENTURILE PIRATULUI MORGAN

SOUS LE PAVILION NOIR: AVENTURES DE MORGAN LE PIRATE

NR. 21

****

PRINTRE ANTROPOFAGI[1]

V.1.0

V.1.0

Traducere din franceză Aurel Lupăstean

După original, editura: A. Eichler, édit, impr., Paris.

În anul 1907 German publisher Verlag Moderner Lektüre began a successful run of 240 original stories of Morgan's adeventure. These were translated by Eichler into French.

[1] CHEZ LES ANTHROPOHAGES.

Inima împăratului japonez

— La voi sunt nişte prizonieri olandezi, oameni de rasa mea, din ţara mea. Am venit ca să-i eliberez. Spune-mi ce preţ de răscumpărare pretinzi? Sunt bogat şi voi plăti ceea ce-mi ceri. Nu vreau ca ai mei să suporte prea multă vreme captivitatea japoneză.

Omul care vorbea aşa era regele mării, curajosul Morgan, care înveşmântat cu obişnuita sa îmbrăcăminte de un roşu aprins, cu sabia la şold, în picioare într-o şalupă, se adresa unui personaj ciudat. Acesta din urmă era Daimio, unul din prinţii feudalităţii japoneze, care se afla în acea epocă în anturajul mikadoului. Interlocutorul lui Morgan avea o privire sălbatică. Era acoperit cu o îmbrăcăminte de mătase strălucitoare şi purta la şold armele naţiunii sale, pumnalul şi sabia. Cu ochii lui pătrunzători îl privea stăruitor pe tânărul căpitan, cu un amestec de curiozitate şi ironie. La coastă îl aduseră nişte japonezi înarmaţi, ce compuneau echipajul unei ambarcaţii. La prova acesteia se sprijineau indiferenţi pe săbiile lor lungi câţiva războinici înarmaţi cu tot felul de arme. Fundalul acestui tablou era format din pitorescul ţărm al Japoniei, pe care se desluşeau, la ancoră, numeroase corăbii de război. De cealaltă parte a golfului era ancorată faimoasa corabie neagră a lui Morgan. Tânărul căpitan vorbea destul de bine portugheza, limbă ce o stăpânea şi Daimio, astfel că puteau să se înţeleagă uşor.

— Străinule alb, a vorbit japonezul după o lungă pauză, pe un ton grav şi măsurat. Informaţiile ce mi s-au oferit sunt exacte. Într-adevăr, un oarecare număr de olandezi sunt prizonierii noştri. Aceşti oameni au venit fără autorizaţia guvernului şi au debarcat pe pământul soarelui răsare sub pretextul că fac comerţ. Împăratul s-a gândit că ei sunt spioni şi că scopul lor era de a se stabili în Japonia şi de a atrage după ei şi pe alţii. Vrem ca să rămânem stăpâni la noi acasă. Acesta-i motivul încarcerării lor. Cred că ştii că puternicul nostru suveran a hotărât să le cadă capetele sub sabia călăului.

Ochii lui Morgan aruncau fulgere în timpul acestui discurs. Însă îşi păstra sângele rece. Venise sub acoperirea drapelului alb de parlamentar, la fel că şi acela cu care avea această întrevedere. Trebuia deci să se ferească de a provoca cea mai mică violenţă.

— Te sfătuiesc să nu ajungem până într-acolo, a răspuns el

după un moment de tăcere. Încă nu mă cunoşti. Eu sunt regele mărilor, îngrozitor pentru cei care mă sfidează. De multe ori le-am oferit dovezi în defavoarea lor.

— Ai pretenţia că ne înspăimânţi cu asemenea ameninţări? Pe de altă parte poate eşti de temut. Dar nu vei izbuti în Japonia. Nimeni nu este destul de puternic ca să învingă războinicii niciodată învinşi ai insulelor. Te gândeşti că poţi încerca aşa ceva, nebunule ce eşti! Cu o singură corabie împotriva unui imperiu care poate să opună sute de asemenea corăbii? Te-ai întâlnit poate cu unul dintre bastimentele noastre de comerţ! Ce importanţă are! Japonia are oameni din belşug şi vă putem nimici în luptă, fii sigur de asta.

Morgan a înţeles că răspunsul său trebuia să fie lipsit de ameninţări. Cunoştea curajul de neîmblânzit al japonezilor. El nutrea o înaltă stimă pentru acest popor, ale cărui credinţă şi patriotism îi inspirau simpatie. Însă de asemenea, voia să elibereze pe olandezii captivi, printre care spera să găsească în sprijinul său nişte tovarăşi cutezători.

— De ce rosteşti nişte cuvinte atât de aspre? a făcut el conciliant. Ai auzit bine că am vorbit despre o răscumpărare. Enunţă numai suma pe care o ceri pentru eliberarea fiecărui alb ce-l deţineţi. Voi plăti. Posed o avere de neepuizat şi nu voi cruţa nimic pentru eliberarea acestor europeni.

— Nu avem ce face cu banii voştri! a răspuns Daimio cu un surâs dispreţuitor. Bogăţiile Japoniei sunt incalculabile. Minele noastre de aur produc în fiecare zi noi comori şi ne permitem să dispreţuim ceea ce ne oferi. Oameni orgolioşi! Toţi banii voştri, toate averile sunt neputincioase să răscumpere pe prizonieri.

Morgan vedea că negocierea ce o încerca eşua şi ştia pe de altă parte că o tentativă de a-i scoate din carceră cu forţa pe captivi nu avea nici o şansă de succes. Japonia respingea cu toate armele pe cei ce încercau să debarce pe insulele sale. Cum ar fi pretins să o facă el, un şef de piraţi, în ciuda îndrăznelii sale nebuneşti, cu o singură corabie şi cu puţinii oameni pe care îi avea? O asemenea întreprindere ar fi fost un act de curată nebunie.

— Atunci aceşti oameni trebuie să moară? a întrebat el cu fruntea încruntată, şi foarte hotărât, dacă nu putea să-i salveze, măcar să se răzbune îngrozitor pentru moartea lor.

— Aşa a hotărât consiliul. Însă suveranul nostru, prin înalta sa înţelepciune, a luat o altă hotărâre, pe care o să ţi-o fac cunoscută. El acordă condamnaţilor un răgaz de trei luni. Dacă

de acum înainte poţi să îndeplineşti ceea ce cere el, le va reda libertatea şi poţi să-i iei cu tine. Am putinţa să garantez asta în numele împăratului. Dacă nu, capetele lor vor cădea sub sabia călăului.

— Şi care este condiţia ce se impune? a întrebat cu vioiciune Morgan.

Daimio şi-a ridicat mâna dreaptă şi a întins-o spre sud-est:

— Acolo departe pe ocean, în mai multe mii de locuri, sunt nişte insule populate de oameni ciudaţi ce se hrănesc cu carne omenească, a pronunţat el cu o voce înceată. Cândva trăia în Japonia un împărat, cel mai puternic, cel mai mare din suveranii noştri, înţeleptul şi viteazul Yoritomo. Când a murit, rămăşiţele i-au fost îmbălsămate, însă unul dintre cei mai credincioşi vasali ai săi a reuşit să ia pe furiş inima împăratului. A fost pusă într-unul din cele mai preţioase vase dintre toate, şi răpitorul acestei comori a părăsit pământul Japoniei, în care fiii împăratului decedat îl ofensaseră în mod grav. În zadar, după mai mult de o sută de ani, corăbiile noastre au încercat să ajungă la aceste insule îndepărtate, unde eram încredinţaţi că vasalul nostru îşi sfârşise zilele. Corăbiile noastre au dispărut, pierdute în valuri sau căzute în mâinile sălbaticilor. Dacă străinul alb vrea să viziteze aceste insule cu corabia lui rapidă, el va duce poate la bun sfârşit încercarea neizbutită de bastimentele noastre cele mai grele. Dacă descoperă preţiosul vas în care se păstrează inima marelui nostru împărat şi aduce această relicvă la noi, suveranul nostru va reda fără condiţii libertatea olandezilor. Iată misiunea pe care suveranul nostru o propune vitejiei tale. Vă sunt acordate trei luni pentru a o îndeplini, trei luni în timpul cărora prizonierii vor rămâne în viaţă. Dacă nu sunteţi de acord cu această expediţie, să ştiţi că în acest caz vă vom face pe voi responsabili. Gândiţi-vă şi hotărâţi-vă! Timpul trece şi sunt aşteptat pe uscat.

Daimio vorbise pe un ton calm, însă îşi expunea discursul cu o asemenea energie, încât Morgan a înţeles că era cu neputinţă să i se schimbe hotărârea. Şi-apoi, ce ar fi însemnat pentru el să se răzbune pe nişte japonezi, cu siguranţă necunoscători ai nenorocirii cu care îi ameninţa răzbunătorul! Respingea aceasta prin firea sa loială. În sfârşit, caracterul misterios al expediţiei propuse de Daimio îi plăcea totuşi în mod deosebit.

— Sunt de acord, a declarat tânărul căpitan. Îmi este de ajuns cuvântul imperial! Cred că cunosc insulele despre care îmi vorbeşti. Totodată, mi-ar plăcea să am o descriere mai precisă a

lor.

Cu siguranţă că Daimio nu se aştepta la acest răspuns. Şi-a manifestat acordul cu un semn de cap, şi în pofida mândriei impunătoare ce o păstra în el, nu s-a putut reţine să arunce lui Morgan o privire de adevărată admiraţie.

— Nu am mare lucru să vă ofer şi nu pot decât să vă repet povestirea făcută de echipajul corăbiei, care din ordinul vasalului împăratului decedat, l-a dus pe acesta în acel arhipelag. Pe cea mai mare insulă de acolo se ridică piscul unui munte, care de pe mare pare să fie de culoarea unui albastru închis şi a cărui culme scobită ca o crestătură, se aseamănă cu dintele ştirbit al unui bătrân. Iată tot ce se menţionează în jurnalul de bord.

— Asta îmi este de ajuns, a spus Morgan. În faţa mea am trei luni. Mă voi strădui să profit de ele. Voi ridica velele spre aceste insule misterioase şi voi căuta inima împăratului vostru.

— Ai cuvântul împărătesc, a spus simplu Daimio, în acelaşi timp făcând un semn vâslaşilor.

Ambarcaţia japoneză a virat de bord şi s-a îndreptat direct spre coastă. Şalupa lui Morgan a evoluat şi ea, şi curând tânărul căpitan a fost la bordul corăbiei sale negre. El i-a adunat pe oamenii săi şi i-a pus la curent cu evenimentele.

— Trebuie să-i eliberăm pe aceşti olandezi, a adăugat el în concluzie. Mă aştept ca fiecare să-şi dacă datoria. Vom înfrunta pe locuitorii acelor insule, nu fără primejdii. Aceste ameninţări nu mă împiedică să încerc aventura. Înainte! Bătrâne Andre, vom conduce corabia spre sud-est, până ce vom fi la vederea muntelui albastru, cu culmea crestată.

Pe corabia neagră domnea o mare însufleţire, aşa ca de fiecare dată când se producea vreun eveniment nou. Cornelius, care era la bara cârmei, a încredinţat-o în mâinile lui Andre. Trebuia să fie urmat un traseu primejdios printre recifurile de pe coasta japoneză şi în cazurile cele mai grave, Morgan nu se sfiia să conducă el însuşi, sau chiar bătrânul pilot francez.

Morgan s-a retras în cabină şi s-a adâncit în studierea unor hărţi marine. Între timp, sus pe punte s-au format nişte grupuri ce discutau despre noua aventură în care-i atrăgea şeful lor. În unul din acestea, Cornelius şi un tânăr marinar cu numele de Iacob, mucaliţii bordului, l-au tras la o parte pe un flăcău voinic de vreo nouăsprezece ani, bine cunoscut de cititori, şi l-au copleşit cu glumele lor de speriat copiii.

Acesta era Klas, faţă de care Morgan avea o mare simpatie, deoarece în călătoria precedentă pe coastele chineze, sub

aparenţa unui flăcăiandru grosolan, naiv şi greoi, ştiuse să fie un om inimos şi descurcăreţ în momentele de primejdie.

Cei doi tineri îşi dădeau toată silinţa să-l scoată din sărite pe tovarăşul lor, pe care-l socoteau cam necioplit.

— Ai auzit, Klas, a început primul, vom merge la antropofagi.

— Ei bine! Ce importanţă are asta? Trebuie să credem că va şti căpitanul nostru să se adapteze în compania lor.

— Nu-i vorba de asta, a reluat Cornelius, în timp ce Iacob râdea deja, ci de a le privi chipul la lumina lunii, bravule Klas. Faţă de tine, dragul meu, mă încearcă o tristeţe, o mare tristeţe. Aproape că-mi vine să vărs lacrimi pentru soarta ta.

— De ce anume? a sărit Klas, care s-a enervat că era luat peste picior.

Într-adevăr, această uşurinţă de a-l scoate din sărite, satisfăcea buna dispoziţie şi îndemna la glume proaste.

— Pentru că pur şi simplu nu voi da nici un ban pe pielea ta, ca pe aceea a unui mort! a răspuns Cornelius, străduindu-se să-şi păstreze seriozitatea. Vai! Prietene Klas, iată unde duce lăcomia! Eu ţi-am mai spus-o! Eşti un mâncău terminat, şi din nefericire, tocmai de aceasta se va profita. Azi eşti, nu-i nici o îndoială, tocmai bun, din tot echipajul, şi vai! La canibali, tu ştii!… Chiar mă tem ca la prima ocazie să nu apuce grasa ta persoană, ca s-o pună la frigare şi s-o coacă cât mai bine şi mai crocant. Vai! În ziua aceea vor avea o masă substanţială. Însă să nu-ţi faci griji, vei putea chiar să te răzbuni. Provocându-le o bună indigestie!

— Ascultă-mă măcar o dată! a strigat Klas furios. Dacă vei cuteza să-mi mai spui asemenea prostii, vei avea de-a face cu mine! Gândeşte-te bine că nu mă voi lăsa dus de nas! Ia te uită ce prostii! Voi avea grijă, m-am săturat!

Şi Klas şi-a arătat pumnii destul de voluminoşi, încât cei doi glumeţi s-au îndepărtat dintr-o singură mişcare la o distanţă respectuoasă.

Klas i-a urmărit cu privirea cuprins de mânie. Însă îi dispăruse liniştea. Ridicola istorie acţiona. El privea cu îngrijorare valurile albastre şi siajul pe care-l lăsa în urmă corabia în cursa ei rapidă. Îşi spunea că nava lui Morgan îşi umfla velele direct spre insula antropofagilor, despre care auzise adesea povestirile cele mai puţin liniştitoare privitoare le ferocitatea acestor populaţii.

Insula antropofagilor

Morgan parcursese deja cea mai mare parte a Mării Sudului. Acest om uimitor cunoştea pe de rost toate călătoriile navigatorilor spanioli sau englezi pe aceste meleaguri. Avea informaţii şi hărţi la care apela. Ocazia era potrivită să se ţină seama de aceste documente şi Morgan spera să găsească în acestea ceva care să completeze informaţiile destul de vagi ce-i fuseseră furnizate. Dintre arhipelagurile despre care a găsit descrieri, i-au atras mai multe atenţia în mod deosebit. A remarcat îndeosebi insulele Solomon, încă puţin cunoscute, cu o altă insulă situată la nord-vest de grup, care avea să se numească mai târziu Noua Britanie. Toate aceste regiuni erau populate de canibali.

Părăsind coastele Japoniei, Morgan a navigat deci drept spre sud-est. Ruta era periculoasă printr-o mare presărată cu stânci de corali. Cea mai mică imprudenţă putea să fie fatală, şi când bătrânul său pilot Andre a părăsit bara, tânărul căpitan nu s-a gândit să-l înlocuiască nimeni altul decât el însuşi. Curând s-a stârnit o furtună ce a răvăşit oceanul până în adânc şi care era cu atât mai primejdios, cu cât izbucnise pe neaşteptate. Însă pe Morgan nu-l stânjenea timpul. Ştiinţei sale nautice i se adăuga cutezanţa şi se putea spune că se juca cu vântul şi valurile. În faţa uraganului n-a înlăturat nici o pânză şi corabia sa neagră alerga cu o viteză vertiginoasă sub impulsul furioasei răbufniri.

În aceste condiţii, lui Morgan i-a trebuit mai puţin timp decât se gândea ca să ajungă în mijlocul unei mulţimi de insule ciudate. Însă a constatat imediat că aspectul lor nu corespundea defel cu descrierea marinarilor japonezi. Înaintase prea mult spre est prin acest haos de pământuri oceanice. Şeful piraţilor a revenit atunci spre vest, unde ştia că se găseau insulele Solomon. Acolo nu lipseau culmi înalte, nici pădurile şi vegetaţia. Dar se deosebeau în întregime de muntele albastru cu vârf ştirbit, care era ţinta călătoriei sale.

— Merge bine! i-a spus într-o seară lui Andre, când corabia dubla ultima insulă Solomon. Ştiu în prezent unde se află uscatul pe care a debarcat nobilul japonez. Mai spre sud şi puţin spre est, vom întâlni un alt arhipelag, cu locuitori la fel de canibali. Un singur navigator spaniol a vizitat acele insule până astăzi şi indigenii de acolo sunt vestiţi, fiind cei mai cruzi antropofagi. Cu

siguranţă că acolo este ciudatul munte despre care ni s-a vorbit.

Între timp, avântul lui Cornelius şi a lui Iacob se exercita din ce în ce mai mult asupra lui Klas.

— Bucură-te, Klas, a spus primul, ajungem acolo! L-am auzit pe căpitan că vom sosi la nişte insule locuite de carnivori deghizaţi în oameni. Îi văd de pe acum pe aceşti maimuţoi lingându-şi buzele la vederea fripturii ce le vei oferi. Ştii la ce mă gândesc? În locul tău, pe timpul restului călătoriei, eu m-aş lipsi de orice mâncare şi aş trăi din grăsimea mea, ca un urs în hibernare şi aş încerca să mai slăbesc un pic. Dacă ai putea o singură dată să te lipseşti de osânza ta, cu aceasta ţi s-ar îmbunătăţi cu siguranţă situaţia!

Klas n-a răspuns la aceste aluzii jignitoare şi stânjenitoare. Dar a ridicat braţul, şi Cornelius învăţat de experienţă, a evitat printr-un salt în lături o lovitură de pumn ce ar fi doborât şi un taur.

Sărmanul Klas a rămas gânditor. Se putea după toate, ca această neruşinare a lui Cornelius, să devină o realitate, şi în anumite împrejurări să cadă în mâinile unei hoarde de sălbatici grăbiţi să-l taie în bucăţi. Nefericitul se frământa de groază. Însă după primul moment de revoltă, stomacul său n-a mai ţinut seama de neliniştea sufletului său. Doar pofta de mâncare îl mai susţinea, ea singură îi dădea tărie. Totuşi, nu mâncase până atunci nimic, nici o înghiţitură cel puţin. Dacă antropofagii Mării Sudului îl socoteau mai apetisant, acum cel puţin le-ar fi rezistat cu succes.

Corabia îşi urma rapid calea printre recifurile de corali şi grupurile de insule joase. Se scursese de-acum o lună cu căutări zadarnice şi în cele două ce mai rămăseseră pentru îndeplinirea misiunii, Morgan trebuia să se aştepte, chiar după ce descoperea probabilul pământ misterios, la o mai mare pierdere de timp prin cercetări şi discuţii înainte de a intra în posesiunea comorii. Pe deasupra, şansele de reuşită erau minime. Poate că preţioasa relicvă fusese distrusă de când nobilul japonez murise. Poate era uitată în vreun loc necunoscut de toţi. Însă Morgan avea o tenacitate de fier, care ajungea la ţintă trecând peste toate obstacolele, ca să se ţină de jurământul ce-l făcuse pentru salvarea olandezilor captivi de sub sabia călăului, şi nimic în lume nu l-ar fi descurajat.

Într-o frumoasă dimineaţă, când soarele se ridica strălucitor împrăştiind ceaţa nopţii, marinarii au văzut la orizont insulele unui arhipelag, dintre care cea mai mare era dominată de un pisc înalt, ce se proiecta printr-un albastru întunecat pe cerul

limpede de azur.

Cu luneta la ochi, Morgan a recunoscut cu greu spărtura ce-i fusese semnalată.

— Iat-o, Andre! l-a strigat el pe bătrânul pilot. Iată muntele nostru şi crestătura sa! Aceasta-i insula pe care o căutăm.

— Da, a confirmat Andre gânditor. Dar rămâne să aflăm dacă vom găsi şi vasul funerar!

Morgan a ridicat din umeri şi a continuat să observe cu luneta, în timp ce Andre şi-a reluat locul la bară de teamă ca recifurile de corali să nu facă primejdioasă abordarea insulei. Pe de altă parte, Cornelius şi Iacob au început să-l caute pe Klas. L-au găsit în bucătărie dedicându-se celor mai plăcute ocupaţii. Era aşezat şi ţinea între genunchi o gamelă de supă cu carne şi legume, pe care o devora cu gura plină, ca un om care nu mâncase de o lună de zile.

Cei doi farsori s-au ferit să coboare, deoarece Klas când era la masă se transforma într-un tigru. Însă l-au strigat de la capătul de sus al scării:

— Klas! Klas! a spus unul din cei doi. Iată-ne lângă insula canibalilor! Urcă să vezi! Se aud ascuţindu-şi cuţitele.

Klas ar fi vrut să răspundă imediat prin ameninţări, dar n-a avut timp. A trebuit mai întâi să înghită îmbucătura ce o dusese la gură şi care din fericire era ultima. Când a putut în sfârşit să se ridice, Cornelius şi Iacob dispăruseră.

Furios, însă destul de liniştit, a urcat pe punte şi a observat într-adevăr, cuprins de felurite sentimente, o insulă foarte apropiată, în toată splendoarea ei sălbatică. Aceasta era principala insulă din Fidji, insula Viti Levu, cea mai minunată, care ar fi fost un adevărat paradis terestru fără crudul obicei al locuitorilor săi.

Într-adevăr, indigenii, favorizaţi de dărnicia naturii şi bucurându-se de bogăţiile pământului şi ale mării, în acelaşi timp cu un fizic dintre cele mai frumoase ale rasei umane, rămăseseră credincioşi practicării unui canibalism feroce.

— Priveşte în faţa ta, Andre, s-a auzit comanda lui Morgan, vom ajunge repede. Bara la dreapta, spre punctul sudic al insulei mari. Ne vom adăposti în partea aceea. Dacă relatările marinarilor spanioli sunt exacte, recifurile de corali se întrerup, şi permit intrarea în estuarul unui râu important, într-un fel de port natural. Cârmeşte spre locul acela. Îţi voi indica imediat traseul, după povestirea ce o am la mine.

Aceste cuvinte, prin care Morgan îşi manifesta intenţia de a

debarca, nu avea nimic de-a face cu nedumerirea lui Klas. Uitându-şi pica, el a alergat ca să-i ceară părerea lui Iacob, care râdea sub capă văzându-i aerul rătăcit.

— Ştii, căpitanul vrea să debarce! Într-adevăr, este imprudent. Cu siguranţă că trebuie să existe acei sălbatici pe o insulă atât de mare!

— Aş! Ce importanţă are? a replicat glumeţul, în timp ce printr-un colţ de ochi pândea pumnul camaradului său, gata să se ferească de posibile lovituri. Oricât de sălbatici sunt, mă gândesc că se vor lăsa îmbunaţi uşor. Vai! Cu siguranţă că nu vor renunţa să vină la bord şi să ceară nişte cadouri binevenite... în vederea unei ciorbe. Însă adineauri am vorbit cu căpitanul, şi mare şi gras după cum eşti, ai putea fi destinat acestui sacrificiu. Şi după ce te vor fi consumat, aceştia fiind nişte sălbatici rău crescuţi, vor cere şi alte lucruri.

Era vremea ca Iacob să se pună la adăpost. El s-a îndepărtat uşor de pumnii lui Klas, care n-au nimerit decât în gol. Grasul băiat era tot mai puţin în largul său. În ce aventură urma să fie victimă? Nu credea decât pe jumătate ceea ce-i spusese Iacob şi ar fi vrut să-şi exprime îngrijorările lui Morgan. Însă se expunea să fie luat drept un fricos de către căpitan şi ar fi preferat să moară.

De altfel, corabia neagră se apropia rapid de insula misterioasă. Velele cădeau una după alta şi nevoia folosirii braţelor pentru manevrarea a spulberat puţin câte puţin gândurile negre ale tânărului marinar.

De-a lungul coastei acestei insule, la adăpostul vânturilor, nu exista într-adevăr aproape nici un recif, şi locul unde râul se revărsa tumultuos în valurile mării se deschidea un golfuleţ destul de sigur, unde Morgan s-a hotărât să debarce.

Sosirea unei corăbii europene, o întâmplare rară şi neliniştitoare, n-a întârziat să atragă atenţia indigenilor. Apropiindu-se de coastă, s-a putut vedea o mare afluenţă de băştinaşi, ce se grăbeau spre ţărm. Fără îndoială, vizita precursorului spaniol nu fusese paşnică şi această nouă corabie nu trezea amintiri plăcute. Orice era, toţi aceşti oameni îşi agitau ameninţător armele şi ţopăiau un dans războinic slobozind strigăte sălbatice.

Cornelius a alergat spre Morgan.

— Căpitane, trebuie să ne pregătim de luptă? N-ar fi rău să le trimitem câteva gloanţe acestor gălăgioşi!

— Fii gata, tu şi ceilalţi, a răspuns Morgan cu voce calmă. Însă

nu vreau să se tragă. În prezent n-am nici o dorinţă să răspund cu sânge acestor sărmani oameni.

— Aceşti sărmani oameni nu par să fie bine dispuşi, căpitane.

— Cine ştie în ce fel au fost trataţi cândva? Noi vom căuta mijlocul de a ne pune bine cu ei.

Însă manevra cerea toată atenţia şefului. Nava era în îmbucătura râului, unde Morgan se gândea să găsească un adăpost convenabil. Li s-a dat drumul la ancore şi marea corabie a rămas domol legănată de valuri, la câteva cabluri de ţărmul acoperit de o pădure minunată.

Indigenii se agitau şi scoteau strigăte puternice, fără a încerca să se apropie de navă. Lungile lor pirogi. Putând transporta cel puţin cincizeci de războinici, erau trase pe ţărm, însă nimeni nu îndrăznea să le pună pe apă.

În ce-l privea pe Morgan, el se silea să-i facă să înţeleagă caracterul paşnic al vizitei. Nu avea la bord ramuri verzi, ceea ce este printre indigenii din Polinezia cel mai răspândit simbol al păcii, însă le arăta prin oamenii săi stofe în culori ţipătoare, coliere de perle şi de sticlă colorată şi multe obiecte în stare să le trezească pofta.

Băştinaşii au şovăit multă vreme. Au fost văzuţi sfătuindu-se, gesticulând, executând mereu dansuri şi agitând armele. În sfârşit, au părut că luaseră o hotărâre. Un oarecare număr dintre ei au coborât malul râpos. Punând pe apă două pirogi mari împestriţate, s-au îmbarcat vâslind precauţi spre navă.

Toţi aceşti războinici aveau o înfăţişare crudă. Purtau armele cele mai variate şi cele mai ciudate: nişte săbii mari decorate cu dinţi de rechini, lănci lungi cu vârfuri ascuţite. Războinicii îngrămădiţi în ambarcaţii erau aproape în întregime goi, tatuaţi şi vopsiţi din cap până în picioare, doar cu şoldurile acoperite de o cârpă de stambă indigenă. În ansamblu, prezentau un aspect puţin liniştitor.

— Iată-i, Klas! a strigat Cornelius. Vin să te ia. Uită-te la surâsul lor! S-ar zice că deja le lasă gura apă. Da, da, priveşte! Te-au şi observat şi îşi ling buzele la gândul ospăţului pe care le promiţi. Vezi fumul acela printre copaci? Este focul aprins, deasupra căruia te vor pune curând de viu la frigare. Vai, vai! Klas, sunt ca şi tine, au poftă mare de mâncare!

Klas se sufoca de turbare. El s-ar fi repezit spre Cornelius, oricât de caporal de marină era acesta. Însă sărmanul băiat s-a mulţumit să-şi stăpânească emoţia, când a observat că indigenii, nu mai puţin neliniştiţi ca el, au sfârşit prin a acosta şi se

pregăteau fără îndoială să suie la bord.

Secretul insulei

Nu s-au urcat imediat.

Indigenii din Viti Levu cu siguranţă că suferiseră ceva din partea navigatorilor spanioli, care exploraseră deja insula lor şi printre ei se transmisese întocmai legenda ravagiilor cauzate de tunetele artificiale pe care ştiau să le lanseze albii.

Cedând mereu propunerilor îmbietoare ale piraţilor, ei se ţineau cu ochii în patru.

Nu şi-au ascuns mirarea când li s-a oferit sticle colorate, stofe bătătoare le ochi şi cuţite, care oricât de grosolane erau, constituiau pentru nişte oameni ignoranţi adevărate bijuterii, o comoară de nepreţuit.

Puţin câte puţin totuşi, se obişnuiau. Râdeau examinând toate aceste obiecte noi şi le vorbeau piraţilor într-o limbă absolut necunoscută de aceştia. Cu toate acestea, nu-şi părăseau ambarcaţiile, fiind gata să fugă spre ţărm la cea mai mică alarmă.

Morgan, care îi studia cu atenţie, a auzit pe unul dintre ei pronunţând câteva cuvinte pe care le cunoştea că erau malaieze. Fără îndoială că vreo câţiva indigeni în cursul unei călătorii lungi, pe care aceşti insulari le întreprind adesea prin Pacific pe marile lor pirogi, avuseseră destule legături cu malaiezii, ca să le înveţe limba. De-acum puteau să se înţeleagă, căci Morgan cunoştea îndeajuns această limbă.

— Urcaţi la bord, a strigat el aplecându-se spre ei. Nu vă vrem nici un rău. Lăsaţi armele în ambarcaţii. Am venit să vă vorbim despre o afacere importantă, care ar putea să valoreze daruri bogate.

Unul din aceşti oameni a tradus imediat aceste cuvinte în limba ţării sale. Ei au discutat multă vreme, însă în sfârşit câţiva mai viteji şi mai îndrăzneţi s-au căţărat pe scara de parâme care li s-a aruncat de pe punte. De altminteri, nu erau liniştiţi şi nimic nu i-a surprins mai mult când s-au grăbit să ajungă pe punte, când l-au văzut cu satisfacţie pe Morgan venind în faţa lor cu mâna plină de daruri.

Comportarea li s-a schimbat pe loc. Ei i-au chemat pe ceilalţi şi imediat puntea a fost acoperită de oameni goi, cu feţele şi pieptul zugrăvite.

Însă Morgan nu voia să păstreze pe bordul său decât cincizeci

o dată, căci se îngrijora şi el. Aceşti sălbatici, în ciuda atitudinii lor inofensive de moment, erau de temut şi nu trebuiau să creadă că era şi el mai puţin puternic.

Căpitanul s-a adresat fără întârziere celui care vorbea malaieza:

— Cine este şeful acestei insule? a întrebat el.

— Eu există un şef, este un rege, i s-a răspuns cu mândrie. El este suveranul acestei insule şi se numeşte Pavao. Când ridică vocea, întregul univers îi ascultă vorba şi tremură.

Această pretenţie a făcut să apară un zâmbet pe buzele lui Morgan. Evident, aceşti sălbatici nu suportau existenţa lumii civilizate.

— Regele tău este aici? Am să-i spun nişte lucruri importante.

— Nu, a rămas pe uscat în locuinţa lui. Pavao nu se înjoseşte să facă vizite unui străin.

— Unde se află locuinţa lui?

Interpretul a indicat în direcţia pădurii. Într-un luminiş se observa o aglomeraţie destul de importantă de colibe, foarte bine construite şi spaţioase. Câte unele chiar, în pofida distanţei, erau ridicate pe fundamente de piatră formând terase. Fără îndoială erau nişte temple, unde băştinaşii îşi invocau divinităţile lor.

Lui Morgan nu-i plăcea să-şi piardă timpul.

El i-a întins interpretului o secure şi o pereche de cuţite. Aceste obiecte păreau războinicului un cadou atât de preţios, încât nu ştia cum să-şi exprime recunoştinţa.

Profitând imediat de această stare favorabilă, Morgan a reluat:

— Altădată, în urmă cu mulţi ani, pe aceste ţărmuri a debarcat un străin. El purta un costum ca acela de aici, şi Morgan a desenat pe punte cu o bucată de cretă, cât mai exact, îmbrăcămintea războinicilor japonezi. Acest om aducea cu el un vas preţios, bogat împodobit, pe care-l socotea sacru. Poţi să-mi spui când a murit acest străin şi dacă vasul se mai găseşte încă în mâinile locuitorilor din insulă?

Războinicul a ascultat cu atenţie şi cu siguranţă că a înţeles totul. Însă pe măsură ce Morgan vorbea, chipul îi lua o expresie încordată, care indica nemulţumire şi încurcătură.

— Străinule, să repeţi întrebarea ta regelui nostru. Nu pot şi nici nu vreau să vorbesc despre aceste lucruri, căci nu va întârzia să mă pedepsească cu moartea dacă aş deschide buzele să rostesc nişte imprudenţe. Am spus tot ceea ce este în puterea mea să spun.

Morgan prevăzuse bine că acesta era un secret. Însă era interesant să constate că băştinaşul cunoştea existenţa acestui vas şi conţinutul său. Trebuia deci să facă o vizită suveranului, cu toată primejdia ce putea să prezinte acest demers.

Totuşi, Klas trecea prin clipe grele. Sălbaticii străbăteau puntea prin toate părţile şi examinau orice cu curiozitate. Mai mulţi dintre ei se găseau în prezenţa bravului băiat, pe care îl examinau. Iacob şi Cornelius aveau dreptate: Klas ce-şi punea obrazul la toate, era totodată şi apetisant. Insularii îl priveau cu atenţie. Învârtindu-se în jurul lui şi examinându-l cu o satisfacţie evidentă, unul mai îndrăzneţ l-a împuns chiar pe grăsan în braţ.

— Vezi, bătrâne! a spus Iacob izbucnind în râs, te pipăie ca nişte cunoscători şi nu par să fie nemulţumiţi. Fii atent! Nu te vor scăpa din ochi.

— Ai grijă să te salvezi tu, maimuţoi murdar, a strigat tânărul marinar scos din fire, adresându-se indigenului, care fireşte, nu înţelegea nici un cuvânt. Mii de vrăjitori! Înainte ca să mă puneţi la frigare, voi tăia toată insula în bucăţi. Să îndrăznească unul să vină aici! Mă oblig să-l fac să vadă treizeci şi şase de lumânări!

Cu toate acestea, mormăind întruna, el a părăsit puntea şi şi-a căutat consolarea la bucătărie, închizând cu prudenţă uşa după el. De acolo, între două înghiţituri, el pândea afară cu atenţie, printr-o gaură mică, hotărât să ucidă ca pe un câine primul sălbatic ce va încerca să se apropie.

De altminteri, avea satisfacţia că nu era văzut, datorită măsurilor ce le luase căpitanul de a interzice indienilor accesul indigenilor în interiorul corăbiei. Curând el a procedat şi mai bine. A dat ordin de evacuare a bastimentului, sub primul pretext ce i-a venit în minte. Şi nu greşea, căci aceşti oameni au furat cu dibăcie, de la începutul vizitei lor tot ce nu era prins în cuie sau nituit.

Au vrut mai întâi să se opună, dar întrucât îşi lăsaseră armele pe fundul pirogilor, au înţeles că trebuiau să o şteargă, ceea ce au şi făcut-o la iuţeală, ducându-şi darurile. N-au plecat fără părere de rău. Vedeau atâtea lucruri de dorit pe navă, mai ales cele din fier, acest fier pe care-l socoteau cel mai preţios lucru din lume. Morgan l-a reţinut pe interpret după plecarea celorlalţi şi i s-a adresat:

— Să-l previi pe rege că vreau să merg ca să-i fac o vizită. Spune-i că vin ca prieten şi că mă angajez să nu fac nici un act duşmănos, atât eu cât şi oamenii mei. Avem cu noi arme tunătoare care ucid de la depărtare, şi acesta-i un joc pentru noi.

Nu vreau să vă dau un exemplu, ca să nu vă fie teamă. Însă declar că războinicii albi sunt de neînvins şi seamănă, când sunt provocaţi, moartea şi distrugerea până departe în jurul lor.

Interpretul a ascultat atent şi a făgăduit să împărtăşească regelui aceste recomandări. Atitudinea sa demonstra că el cunoştea deja puterea armelor de foc.

A sărit la rândul său într-una din bărci şi sălbaticii au pornit cu toată puterea vâslelor spre ţărm, unde tovarăşii lor i-au primit cu strigăte de bucurie. Au fost înconjuraţi şi felicitaţi şi au trebuit să povestească pe loc ceea ce văzuseră.

În acest timp Morgan şi-a adunat echipajul:

— Ştiţi deja despre ce-i vorba, vitejilor, li s-a adresat el. Din discuţia pe care am avut-o cu interpretul, am rămas cu convingerea că totul s-a petrecut aşa cum mi s-a povestit în Japonia. Nu este îndoielnic că aici a abordat şi murit omul care a sustras inima împăratului său. În afară de asta, am putut constata că indigenii atribuie o putere divină preţiosului vas şi conţinutului său. Trebuie de aflat acum unde se găseşte această relicvă sacră şi dacă este cu putinţă să fie obţinută fără violenţă. Poate că insularii, seduşi de daruri, ne-o vor oferi. Îi vom copleşi cu bucăţi de fier, prelucrat sau nu, întrucât aceasta pare să le facă cea mai mare plăcere. Dacă nu vom reuşi prin acest mod, ne vom folosi de viclenie şi nu vom recurge la forţă decât în ultima instanţă. Deocamdată vreau să fac o vizită suveranului insulei, chiar la reşedinţa lui. Cine vrea să mă însoţească?

Cum era de gândit, tot echipajul a ridicat mâna. Aceşti viteji erau obişnuiţi să sfideze moartea în compania şefului lor. Chiar şi Klas, în ciuda neliniştilor, n-a fost ultimul care s-a oferit ca voluntar.

Căpitanul şi-a făcut repede alegerea. Avea la bord o sută cincizeci de oameni. O sută dintre ei, înarmaţi până în dinţi, trebuiau să-l urmeze la şeful indigenilor. Ceilalţi cincizeci erau de ajuns ca să asigure securitatea corăbiei. Bătrânul Andre a luat comanda acestora din urmă, cu ordinul ca în caz de agresiune neaşteptată a sălbaticilor să tragă de aproape salve de mitralii. În ce-l privea pe Morgan, el a luat pe mateloţii cei mai tineri şi cei mai puternici, printre care pe Iacob, Cornelius şi bunul Klas, pe cât de viteaz, pe atât de gras.

— A sosit momentul să arătăm ce putem, a spus acesta din urmă, în mod încurajator, pe când se echipa. O sută dintre noi sunt în măsură să respingă mii de asemenea sălbatici. Voi merge ca de obicei alături de căpitan şi voi sfida pe canibalii veniţi să

mă caute. Chiar de aş muri de foame. Prin urmare, nu trebuie de pus răul înainte de a ne face treaba.

Mica trupă nu şi-a pierdut timpul. Morgan voia să-l viziteze pe rege pe timpul zilei şi deja era târziu. Era esenţial să profite de orice clipă. Într-adevăr, întoarcerea în Japonia putea să întârzie, chiar şi în caz că obţinea imediat ceea ce dorea. Dacă se aveau în vedere vânturile potrivnice, ca şi calmurile, care pot să oblige corabia neagră să rămână în pană timp de săptămâni întregi.

Nu trecuse încă o jumătate de oră, şi şalupele au fost puse pe apă şi echipate pentru expediţie. Câţiva oameni aveau să readucă ambarcaţiile la corabie şi să revină în momentul reîntoarcerii lui Morgan şi a grupului său.

Piraţii erau încărcaţi cu arme, şi în afară de asta, cu o mare cantitate de obiecte care trezeau pofta indigenilor: securi, cuţite, perle şi bucăţi de stofe viu colorate. Toate aceste daruri erau destinate şefului, şi chiar Morgan păstra vreo câteva lucruri în rezervă. Hotărât să nu neglijeze nimic ca să primească preţiosul vas prin bună înţelegere.

Ţărmul vecin a fost atins imediat. Cei o sută de oameni s-au rânduit pe o coloană strânsă, în timp ce şalupele se întorceau la navă.

Ţevile puştilor străluceau la soare şi înfăţişarea impunătoare a companiei debarcate nu uita să se impună indigenilor. Aceştia scoteau mereu strigăte sălbatice, însă se ţineau la o distanţă respectuoasă.

Interpretul se oferise lui Morgan să conducă trupa. El mergea înainte pe lângă tânărul căpitan, fără arme, în semn de intenţii prieteneşti. Traseul nu a fost lung de la coastă până la Busa, capitala insulei şi reşedinţa suveranului. Drumul era uşor, de-a lungul ţărmului, şi în acelaşi timp, favorabil piraţilor, care nu aveau de ce să se teamă de vreo ambuscadă. Numai când au ajuns în dreptul capitalei Busa, au schimbat traseul. Au trecut printr-o pădure puţin întinsă şi curând s-au găsit în faţa curţii, pe care indigenii o considerau ca fiind sacră.

Klas mergea pe lângă Morgan, însă şiretul de Cornelius nu era departe de el.

— Priveşte, totuşi, a spus el cu voce înăbuşită, priveşte piaţa templului, ce vezi?

Klas văzuse deja şi nu era prea semeţ. Un oarecare număr de cranii omeneşti roase până la os şi înfipte în vârful unor prăjini lungi mărturiseau un ospăţ recent.

— Toţi acei oameni, a reluat Cornelius ridicând vocea, au fost

ucişi şi mâncaţi. Gândeşte-te totuşi, Klas, dacă al tău cap se va adăuga celorlalte de acolo sus, ar fi foarte atrăgător!

— Ştii, a răspuns bravul băiat. Nu mai vreau să aud vorbindu-se despre asta. Sunt sătul peste cap de balivernele tale. Îi deplâng pe acei monştri care ar încerca să întindă mâna spre mine! Până atunci însă, lasă-mă în pace!

Adevărul este că n-a mai avut vreme Cornelius să-l necăjească pe tânărul său camarad. Atenţia i-a fost atrasă de un spectacol nou.

S-au auzit răsunând nişte tobe mari, ca un bubuit de tunet, şi interpretul în fruntea trupei de piraţi a pătruns în interiorul unei construcţii mai înaltă şi mai spaţioasă decât celelalte, precedată de un fel de vestibul. Înăuntru se găsea un om aşezat pe un scaun împodobit şi sculptat artistic, înconjurat de un grup de războinici înarmaţi. Morgan a înaintat şi imediat îndrăzneţul căpitan de piraţi şi suveranul antropofagilor s-au găsit faţă în faţă.

O curajoasă mână de ajutor

Cei doi oameni s-au observat câteva clipe.

Pavao, regele insulei Fidji, era un bărbat impunător, înalt, cu o structură ce amintea formele clasice.

În contrast cu această frumuseţe sculpturală a contururilor, chipul îi era respingător. El exprima cruzime, ambiţie, viclenie şi toate viciile. Avea ochii mari, cu o privire prefăcută, ca ai unei păsări de pradă. Îl privea fix pe Morgan, gândindu-se poate că această privire avea să-l intimideze. Mai este nevoie să spunem că efectul produs era fără valoare? Morgan înfruntase de-acum alţi oameni mult mai importanţi decât un regisor sălbatic. De altminteri, căpitanul şi-a dat seama dintr-o aruncătură de ochi că omul din faţa lui nu avea nici un Dumnezeu. Binevoind în sfârşit, l-a căutat din priviri pe interpret, căruia i-a făcut un semn cu mâna şi i-a spus într-o malaieză destul de bună:

— Poţi să-mi vorbeşti, străinule alb. Sclavul de aici mi-a zis că tu cunoşti limba de care mă servesc eu. Ce doreşti de la mine? În ce scop te-ai apropiat de atotputernicia mea?

Căpitanul i-a povestit imediat scopul vizitei şi a menţionat călătoria sa în Japonia, ca şi misiunea ce i se încredinţase.

— Doresc, a încheiat el, vasul sacru şi pentru a-l obţine, îţi voi da, suverane al acestei insule, cele mai mari bogăţii, dacă eşti de acord ca în schimb să-mi înmânezi obiectul ce-l caut.

— Unde sunt darurile? Depune-le la picioarele mele ca să le examinez.

La un semna al lui Morgan, toate obiectele aduse de piraţi au fost aşezate în faţa tronului monarhic. Pavao a început să le cerceteze cu un dispreţ glacial, în timp ce toţi supuşi săi scoteau strigăte de entuziasm.

— Toate acestea sunt frumoase şi bune, a rostit el în sfârşit. Pavao vede aceste bibelouri şi fleacuri, însă nu-i pentru prima oară când i se aduc asemenea lucruri. Regele insulei Fidji vrea altceva. Ceea ce doreşte sunt acele arme străine care dau trăsnete şi fulgere. Şeful alb ar face bine să ofere câteva lui Pavao, în aşa fel încât această ultimă putere să-i aducă la supunere pe toţi acei care nu i se supun.

Morgan a ascultat această cerere, însă citea clar pe trăsăturile grosolane ale interlocutorului său intenţia de a evita singura chestiune care-l interesa în mod deosebit. Voia deci înainte de a-i

răspunde să aibă o asigurare categorică.

— Sunt gata să dau câte unele din aceste arme pe care le doreşti. Ele sunt rare şi de mare valoare. Când le vei avea, vei ţine tunetul în mâinile tale puternice.

Fireşte că Morgan nu avea intenţia de a-i oferi şefului lacom şi sălbatic decât două sau trei muschete de care se lipsea şi ca muniţie, un pic de pulbere. Nu voia să pună în mâinile lui ceva cu care să terorizeze pe locuitorii inofensivi din insulele învecinate. Umanismul său nu-l părăsea niciodată. El refuza să pună prăpădul la dispoziţia lui Pavao, nemilosul şef al cruzilor şi temuţilor antropofagi.

La gândul de a avea la îndemână aceste arme, ochii sălbaticului rege s-au luminat. Era momentul ca Morgan să pună condiţii.

— Vei primi o armă asemănătoare cu a noastră, rege din Fidji. Însă în schimb, ţi-o repet, îmi trebuie preţiosul vas, pe care am venit să-l caut atât de departe. Nici tu, nici supuşii tăi nu aveţi deloc nevoie de el. În timp ce pentru mine are importanţă. Astfel, voi da şi îmi vei da. Tu vei avea o puşcă, în timp ce eu voi avea comoara.

Pe buzele viclene ale sălbaticului a fluturat un zâmbet crud:

— Această comoară, a spus el după câteva momente de tăcere, această comoară posedă o putere mare. De aceea ea a fost aşezată într-un loc, pe care preoteasa noastră l-a declarat tabu. Însă supuşii mei nu cunosc secretul. La moartea celei mai bătrâne dintre preotesele noastre, voi fi, eu Pavao, singurul ce o va poseda. Dar acum, accesul meu în acel loc îmi este interzis. Dacă preţiosul vas va fi luat, vom fi expuşi la cele mai mari nenorociri.

— Acestea sunt superstiţii! soarta oamenilor nu depinde de o urnă funerară, oricare ar fi ea!

— Ea rămâne în ascunzătoarea sa, a rostit monarhul pe un ton ce nu admitea nici o replică. Însă pentru tunetul tău îţi voi da, şefule alb, tot ce-mi ceri, în afară de asta: porci, fructele cele mai plăcute şi chiar cele mai frumoase fete. Dar nu te gândi la acest vas, chiar de mi-ai oferi toate comorile tale.

Morgan ştia la ce să se aştepte. Sub orice pretext, Pavao nu avea să cedeze vasul sacru. Darurile nu puteau să-l facă să revină asupra unei hotărâri, pe care religia, ori mai degrabă superstiţia şi interesul său de suveran le impuneau. Pe de altă parte, relicva totuşi exista. Însă nu putea să împingă prea departe acest demers şi nici să se lase de bunăvoie să eşueze în

port.

Pe drum, el dăduse instrucţiuni oamenilor. Toate ordinele sale urmăreau să se treacă la acţiune, şi se gândea la cuceritorul acela, care printr-o lovitură bine condusă ştiuse să cucerească cu o mână de însoţitori Mexicul, ce se apăra cu o întreagă armată. El a făcut un pas de retragere.

— Stai, albule! a strigat Pavao cu o voce arogantă, în timp ce arunca în jur o privire perfidă. Uiţi că nimeni nu poate să se apropie de mine! Tu ai avut onoarea aceasta şi înainte de a te retrage, îngenunchează înaintea mea!

Aceste ultime cuvinte l-au hotărât pe Morgan. El prevăzuse că sălbaticul rege îl va supune la vreo umilinţă. Nu aştepta decât asta ca să acţioneze. S-a întors spre oamenii săi şi le-a făcut un semn, pe care cu toţii l-au înţeles, ce trebuia să indice începerea unui atac energic.

Pavao începea să aibă o bănuială şi a făcut un gest de a retragere după rândurile strânse ale războinicilor ce-l înconjurau. El s-a ridicat ca să sară îndărăt. Dar Morgan nu i-a dat timp. Dintr-un elan, a fost pe el şi l-a apucat cu mâinile lui de fier, strângându-l ca într-o menghină.

Mai înainte de toate, Pavao a fost atât de surprins, încât n-a putut pronunţa o vorbă. În picioare în faţa lui Morgan şi imobilizat de strânsoarea acestuia, părea transformat într-o statuie de bronz. Căpitanul a făcut un nou semn micii sale trupe, care i-a încercuit imediat pe el şi pe regele fidjian, în timp se indigenii, respinşi, se grupau mai departe.

Totuşi, monarhul şi-a recăpătat sângele rece. Strecurându-şi repede mâna sub pliul mantiei cu care era drapat, şi-a scos un fel de măciucă, curios împodobită cu sculpturi şi cu dinţi de rechin şi a ridicat această armă asupra agresorului său.

Însă gestul nu i-a scăpat lui Morgan, care printr-o mişcare rapidă şi precisă a smuls arma din mâna lui Pavao, spunându-i:

— Mă vei urma pe corabia mea, unde vei rămâne prizonierul meu până ce va fi în posesia mea vasul pe care-l vreau. Darurile mele ţi le las. Ele vor rămâne aici. Îţi voi da de asemenea o puşcă şi te voi lăsa să te retragi la supuşii tăi, fără a-ţi face nici un rău, de îndată ce obiectul cerut va fi la bordul corăbiei mele.

Piraţii au avut atunci sub ochi o scenă înnebunitoare. Nişte războinici fidjieni fugiseră, dar alţii se apropiau în număr mare, înarmaţi cu lăncii şi măciuci. Erau o mulţime acei ce voiau să-i atace pe neînfricatul căpitan şi pe cei o sută de însoţitori ai săi.

A răsunat un ordin scurt al şefului. Cincizeci de piraţi şi-au

descărcat pistoalele, însă având grijă să tragă în aer, ca să-i înspăimânte pe indigeni, fără a le face vreun rău.

Rezultatul acestei demonstraţii a fost surprinzător, cum se întâmplă întotdeauna cu oamenii care nu cunosc armele de foc. Războinicii au scos strigăte de groază, şi cei mai belicoşi alergau mai repede ca toţi, căutându-şi un refugiu printre cocotieri.

— La corabie! a strigat Morgan profitând de haos şi luându-l cu sine pe Pavao spumegând de turbare. La corabie, bravii mei! Tentativa noastră a fost încoronată de succes! Regele este prizonierul meu şi va rămâne până ce voi obţine ceea ce vreau. Nu ne-a rămas mult timp pentru a primi un răspuns. Vom aştepta la bord până ce sălbaticii îşi vor reveni din spaima lor!

Într-adevăr, Morgan nu ignora importanţa populaţiei din aceste insule. Ştia că dacă întârzia să bată în retragere, risca să se vadă asaltat şi zdrobit de mii şi mii de războinici.

Retrăgându-se, Morgan a căutat cu privirea pe interpret. L-a observat nu departe de el, încercând să se ascundă.

— Spune-le fraţilor tăi, i-a strigat el, că nu i se va face nici un rău regelui vostru. De îndată ce-mi va da secretul său, îi voi reda la rândul meu libertatea. O repet, nu are de ce să se teamă. Însă locuitorii insulei să se ferească să se apropie prea mult de corabia mea. Ţevile cele mari care scot fulgere şi aruncă tunete ar transforma repede în bucăţi toate pirogile voastre.

Interpretul nu a răspuns, dar a înţeles. Morgan l-a văzut vorbind cu însufleţire unei persoane care sosise lângă el dintr-un tufiş.

Aceasta era o fată tânără, delicată şi foarte frumoasă, uşor colorată, pe ale cărei forme armonioase cădea în pliuri o mantie în culori strălucitoare. Morgan s-a gândit că trebuia să fie vreo rudă apropiată a regelui Pavao. Respectuos, interpretul părea că vrea s-o liniştească.

Privirea tânărului căpitan s-a oprit involuntar asupra ei. Şi pe de altă parte, ochii încântători ai copilei naturii păreau că nu se pot desprinde de cei ai mândrului marinar.

Pavao părea să observe acest fel de atracţie reciprocă. După ce acesta a constatat că era cu neputinţă să scape din strânsoarea viguroasă a învingătorului său, a renunţat la orice încercare de a-şi recăpăta libertatea, păstrând mereu o atitudine sălbatică. În acel moment şi-a dres vocea şi i-a strigat ceva tinerei fete, pe care Morgan nu a putut înţelege. A reţinut numai un cuvânt, repetat de mai multe ori, cel de Iluka. Cu siguranţă că era numele tinerei indigene.

Însă era primejdios să mai întârzie.

— La bord! Repede la bord! a reluat Morgan, grăbind retragerea, căci vedea numeroşi războinici adunându-se la adăpostul cocotierilor. La bord nu vor putea să ne ajungă! Până atunci, ţineţi-i la respect printr-o descărcătură oarbă.

Au bubuit din nou cincizeci de pistoale, fără primejdie pentru indigeni, datorită ordinului plin de umanism al lui Morgan.

Scurtul răgaz obţinut prin această tactică a fost folosit pentru a se ajunge la ţărm. Lipsiţi de şeful lor şi înspăimântaţi de focurile de armă, indigenii n-au încercat să-i urmărească pe albi altfel decât prin urlete sălbatice, şi piraţii mărşăluind rapid în coloană strânsă, au ajuns fără a fi stânjeniţi la şalupe, care i-au transportat la corabia neagră.

Klas la antropofagi

Toată această aventură îl amuzase mult pe tânărul marinar, din care Cornelius şi Iacob făcuseră ţinta batjocurilor. Klas se gândea că nu i se putea întâmpla nimic mai rău. El îşi închipuia că aceşti sălbatici înarmaţi cu suliţe nu aveau decât să fugă cât mai repede şi i se părea că situaţia nu prezenta nici o primejdie.

Felul în care indigenii se împrăştiau şi dispăreau pe loc la salvele piraţilor îi confirma această părere. Astfel, când n-a putut, potrivit obiceiului, să meargă alături de Morgan, pe care acum îl serveau veteranii din garda de corp, bunul Klas a rămas gură cască, cu totul în urma coloanei.

Mica trupă avea de parcurs un drum destul de lung până la locul de îmbarcare. În dreapta se întindea o pădure ce acoperea aproape toată insula. La stânga, ţărmul mării. Dar şi în această parte se găseau mici pâlcuri de cocotieri şi bananieri.

Piraţii păşeau într-o ordine compactă, nu împrăştiaţi, ca să poată în caz de primejdie să formeze imediat un careu. Maistrul Klas, care cum am spus, se târa în urma coloanei, a fost atras deodată de nişte banane frumoase, ale căror ciorchini impunători atârnau printre frunzele late de un verde clar. El era un mâncăcios la toate, însă în ce priveşte bananele, era un bun cunoscător. Fusese de multă vreme lipsit de ele, sărmanul! Şi era foarte tentantă ocazia de a degusta câteva dintre cele mai proaspete. Nimeni nu vorbea de cină şi se făcuse atât de cald!

În depărtare mai răsunau încă urletele sălbaticilor războinici. Însă Klas nu avea nici o grijă, crezând că ei nu-şi vor începe urmărirea. Cu siguranţă că nu era ceva de temut şi nu putea face nimic mai bun, se gândea el, decât să se oprească, ca să desprindă un ciorchine frumos, bine copt, pe care să-l ia cu sine şi să-l împartă cu camarazii. Fructele erau doar ale regelui!

Piraţii supravegheau numai pădurile din dreapta, aşa încât nimeni nu l-a observat pe Klas îndepărtându-se în stânga, ca să dispară rapid în păduricea de bananieri.

Klas era destul de stângaci. Astfel că a avut vreme să aleagă şi să desprindă un ciorchine pe gustul său. În sfârşit, a reuşit şi şi-a spus încântat că avea cel puţin cincisprezece livre de banane. După ce şi-a contemplat prada cu un zâmbet de satisfacţie, s-a gândit să-şi ajungă camarazii, când a observat cu mare uimire că, dacă era departe de a duce un pahar la buze,

era şi mai departe să aibă banane în stomac.

În preajma lui s-a agitat desişul şi din acesta au ieşit nişte feţe şi trupuri zugrăvite, şi într-o clipire de ochi a fost înconjurat. Înspăimântat, a vrut să-şi apuce pistolul, dar în acelaşi timp nu voia să-şi părăsească bananele. Acest simţ de conservare i-a adus pierzania. L-au apucat nişte braţe viguroase şi l-au împiedicat să facă cea mai mică mişcare. Îl ţineau strâns trei insulari şi aceştia s-au grăbit să-i lege mâinile. Klas a vrut să scoată un strigăt de alarmă. Însă o palmă lată i-a astupat gura şi vocea.

Atenţia piraţilor n-a fost atrasă de nici un zgomot din partea aceea şi nimeni n-a observat dispariţia nefericitului Klas, care rămăsese în mâinile antropofagilor.

Aceştia l-au luat repede cu ei, nu înspre pădure, cum se putea crede, ci chiar spre mare.

A fost dus într-un loc unde se găseau două sau trei colibe în formă de stup, cum le construiesc locuitorii insulei Fidji. Îngrijorarea şi groaza bravului băiat se înţelegeau cu uşurinţă între ele. Adresa lăcomiei sale de mâncare, care-l pusese într-o situaţie neplăcută, cele mai amare reproşuri. Îşi amintea prezicerile celor doi glumeţi. Totuşi, îşi păstra speranţa că tovarăşii săi nu-l vor părăsi, numai dacă îşi vor da seama de neplăcuta lui păţanie. Însă nu era vremea de glume. Morgan îşi grăbea oamenii să se îmbarce şi nimeni, cum am spus-o, nu a observat că nu mai era printre ei Klas. Indigenii au putut deci fără greutate să-l ducă la colibele lor. Îi legaseră mâinile la spate, îi puseseră căluş şi de-a lungul drumului evitau să facă cel mai mic zgomot. Această tăcere surprinzătoare a unor oameni cărora le plăcea atât să scoată strigăte de triumf, avea totuşi cauza cea mai firească. Klas a recunoscut cu spaimă printre răpitori pe unii dintre cei care pe navă îl examinaseră ca nişte cunoscători. Întocmai cum Cornelius şi Iacob spuneau în glumă, aceştia constataseră într-adevăr că dintre toţi albii, Klas poseda cea mai bună carne şi că prin urmare, trebuia să aibă nişte calităţi nutritive de prim ordin. Ei îl pipăiseră cu o bucurie, pe care Klas avea s-o înţeleagă mai bine decât oricine altul cu ocazia apropiatei verificări a observaţiilor lor. Şi de teama de a nu împărţi vreo bucată excepţional de suculentă cu un număr prea mare de comeseni, ei l-au transportat într-una din colibele micului cătun, cu gândul de a-l consuma pe loc şi pe furiş.

În faţa colibei în care fusese depus Klas ardea un foc cu flăcări mari. Klas nu se mai îndoia că pe această vatră avea să fie fript

sau copt la foc moale, aşa cum preziseră cei doi glumeţi de pe bord.

Era neîndoielnic în mâinile unor pescari obişnuiţi să se hrănească cu peşte, şi care acum îşi permiteau un ospăţ plăcut, mâncând carnea grasă şi robustă a unui alb tânăr şi bine făcut.

— Măgar ce sunt! Un triplu nătărău! hohotea Klas în sinea lui, căci nu putea vorbi. Iată, ce animal sunt! Unde m-a dus nesăţioasa poftă de mâncare. Pentru că am vrut să mănânc banane, voi fi mâncat eu însumi! Sper că aceşti monştri îngrozitori îmi vor da drumul socotindu-mă nebun. Mai degrabă în cer decât să fiu îndepărtat de camarazii mei! Acum de bună seamă că ei mă vor căuta şi când vor descoperi acest loc, va fi prea târziu. Aceşti cimpanzei împestriţaţi vor fi atunci pe cale să-mi roadă ultimul os!

Vai! Temerile sărmanului Klas erau gata să se realizeze. Canibalii dansau de bucurie în jurul lui şi se zbătea ca nişte adevăraţi nebuni. Bărbaţi, femei, copii, păreau la fel de nerăbdători să sosească ceasul ospăţului.

— Le este mare graba! se gândea Klas, care nu mai pricepea că putea fi cineva atât de flămând. Această hoardă de demoni se tem vizibil să nu fie deranjaţi. Adio, Morgan, căpitanul meu! Adio corbie neagră care mă duceai! S-a sfârşit cu mine!

Spectacolul ce se desfăşura sub ochii lui îi dădea bietului băiat senzaţia apropiatei cazne. Câte unii din canibali aţâţau focul. Alţii începeau să facă pregătirile ce urmăreau să instaleze evident un fel de frigare. Însă în ochii lui Klas mult mai crud a fost să vadă un sălbatic bătrân de o înălţime uriaşă şi cu o înfăţişare mai sălbatică decât toţi, care se ocupa zelos cu ascuţirea unui cuţit primitiv făcută din carapacea vreunui monstru marin.

Klas dădea din picioare şi se încorda cu disperare în legăturile sale, în aşteptarea căsăpirii. Însă toate eforturile îi erau zadarnice. Frânghiile cu care fusese legat erau mai puternice decât cureaua. El şi-a reluat monologul:

— Blestem! Chiar trebuie să mor într-un mod atât de mizerabil? Acest negru bătrân cu pielea cenuşie, iată sacrificatorul care trebuie să-mi taie gâtul! Maimuţă hidoasă! Cum mă măsoară! Cred într-adevăr că-şi linge buzele cu limba. Cu acest instrument murdar îmi va tăia gâtul, mă va căsăpi în bucăţi şi mă va ciopârţi. Am să mor şi în loc de înmormântare, voi fi în burta acestor canibali. Nesimţit ce sunt! De ce a fost nevoie să mă las tentat de acele blestemate de banane?

Vorbe zadarnice, însă care îl împiedicau cel puţin pe nefericitul

Klas să cadă în toropeala pasivă a unei disperări totale. Focul ardea luminos şi viu. Frigarea era instalată şi bătrânul canibal gigant îşi încerca tăişul cuţitului cu vârful degetului cu un surâs de satisfacţie. Sălbaticii, strâmbându-se de plăcere sub culorile cu care le erau zugrăvite feţele, au intrat în coliba în care era depus Klas şi l-au înconjurat. Au început prin a-i scoate pistoalele, pe care le-au examinat mai întâi cu o atentă curiozitate, ca apoi să le arunce la o parte cu indiferenţă. Cel mai mult i-a interesat marea sabie de abordaj pe care Klas o purta într-o teacă de piele. Aceasta era din oţel şi folosirea ei le era cunoscută. Pipa şi punguţa cu tutun ale tânărului au fost aruncate cu dispreţ, ca şi ceea ce rămăsese din punga cu pulbere şi cartuşiera. Apoi barbarii şi-au îndreptat atenţia asupra lui şi au început să-şi dezbrace victima, cu o preocupare asemănătoare acelora dintr-o bucătărie care jupoaie un iepure.

Klas nu păstra nici o umbră de speranţă. Cu siguranţă că va fi îndată dezgolit şi dat pe mâna crudului bătrân, care se grăbea să-şi îndeplinească treaba de măcelar. El nu se înşela şi totul se petrecea cum îşi închipuia. La un moment dat, unul din canibali a pus piciorul pe punga de pulbere, ce se găsea pe pământ, pe locul unde acesta trecea. Aceasta avea nişte închizători metalice lucitoare, cu care sălbaticul s-a rănit uşor la piciorul gol. Furios pe obiectul ce-i făcuse rău, fidjianul a apucat punga cu pulbere şi a aruncat-o afară din colibă. Apoi s-a întors spre Klas şi s-a apucat de treabă, scoţându-i vesta. Bătrânul, înarmat cu cuţitul său, era aproape, grăbit să-şi facă treaba.

Klas îşi lua în gând rămas bun de la viaţă, când deodată s-a petrecut ceva extraordinar. S-a produs o explozie înspăimântătoare şi cărbunii aprinşi au zburat în toate părţile. Strigătul de spaimă al femeilor şi copiilor, care aşteptau afară să fie pus pe frigare corpul albului a fost răspunsul detunăturii exploziei. Oamenii adunaţi în colibă au fugit ori s-au aruncat la pământ. Tremurau din toate încheieturile şi nu încercau să se ridice. Bătrânul îşi scăpase cuţitul.

Klas, care nu avuse niciodată o minte destul de sprintenă, a înţeles imediat ce se întâmplase. Sălbaticul aruncând punga cu pulbere afară, fără a-i păsa, o trimisese de-a dreptul în foc, şi flăcările aprinzând-o suficient, au produs explozia conţinutului.

Dintr-o clipire, scena se schimbase. Focul era cu totul împrăştiat. Femeile şi copiii o luaseră la goană ca nişte nebuni. Bărbaţii i-au urmat şi ei, părăsindu-l pe alb, rămas legat. Bucuria lui Klas a fost la început mare. Însă ea nu a ţinut mult. Era

evident că zgomotul exploziei avea să atragă şi pe alţi războinici. Nefericitul băiat se vedea din nou înhăţat şi târât în interiorul insulei, fără să facă un alt lucru decât să schimbe frigarea.

A mai încercat să-şi rupă legăturile, însă fără nici un succes. Erau de o soliditate de toată isprava.

Lui Klas nu i-a rămas decât să se resemneze. Şi-a dat seama de asta, gemând.

— Nimic, nu pot face nimic! Este un răgaz, dar el nu mă salvează. Nu va trece mult până să se reîntoarcă sălbaticii, furioşi că au fost deranjaţi. Dacă de-acum înainte nu se va petrece nimic nou, cum este şi probabil, pot să spun că nu sunt numai fript, dar şi copt… pe cuvântul meu, iată-l deja pe unul!

Într-adevăr, în colibă s-a repezit o umbră. Însă nu era un bărbat. Era o tânără fată insulară. Aceea pe care o remarcase şi Morgan. Ea a înaintat repede spre Klas. Mai întâi, aceasta din urmă a avut un pic de speranţă, dar a trebuit să renunţe la ea văzând în mâna tinerei fete un cuţit lat din scoică, asemănător cu cel al bătrânului sălbatic.

Ea s-a aplecat spre el şi bietul băiat a crezut pe de-a întregul că-i venise ultimul ceas.

— Am căzut din lac în puţ! a murmurat el. La urma urmei, îmi este tot una dacă sunt ucis de mâna unui bărbat sau de mâna unei femei. Pentru nimic în lume nu pot să mă salvez. Cel puţin să nu mă văd murind!

Naufragiu şi salvare

Şi Klas compătimindu-se pe el însuşi, şi-a închis cu resemnare ochii. Deodată, şi-a simţit mâinile libere. Surprins, a deschis pleoapele şi s-a convins că tânăra fată se servea de cuţitul de scoică ca să-i tăie legăturile ce-l strângeau.

Ea i-a înlăturat în sfârşit căluşul, şi într-o clipă eroul nostru a fost în picioare. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să-şi stângă pistoalele, sabia de abordaj şi ustensilele de fumat. Le-a făcut acestea ca un mecanism. Unul din pistoale mai era încărcat. Acum avea o armă şi chiar dacă nu putea trage decât un foc, îi permitea cel puţin să se apere.

Tânăra fată l-a luat de mână, pronunţând câteva cuvinte pe care el n-a putut să le înţeleagă. Însă a văzut că ea îi arăta direcţia spre mare. Poate voia să-i spună să se salveze pe corabie. În tot cazul, părea să-l servească în calitate de ghid.

— Te voi urma mereu, s-a gândit Klas, căruia cu greu îi venea să creadă în norocul lui. Ea m-a salvat. Deci, nu are intenţii rele. Chiar şi printre aceşti feroci insulari se găsesc oameni viteji. Haide! La corabie!

Tânăra fată se grăbea foarte tare. Alerga în faţă şi eroul nostru o urma pe frumoasa călăuză, pe de-a întregul sigur de intenţiile ce le putea avea ea.

Alergând mereu, tânăra şi-a croit un drum prin nişte tufişuri stufoase. Nu se mai vedeau insulari, însă se auzeau urletele lor în depărtare. De pe corabie răsunat câteva fluierături stridente. Evident că erau nişte chemări la adresa lui Klas, a cărui dispariţie fusese remarcată.

Tânăra indigenă alerga repede. Însă Klas nu rămânea în urmă cu nici un pas. Din timp în timp el se întorcea şi arunca câte o privire neliniştită în urma lui. Se temea să nu-i simtă pe călăi pe urmele sale şi apucându-l cu mâinile de grumaz. În sfârşit, au ajuns la ţărm. Corabia neagră aştepta în larg, dar în lungul malului se aflau câteva bărci încărcate cu piraţi, care strigau şi fluierau, ca să-l facă pe Klas să vină.

— Ehei! a strigat tânărul. Iată-mă aici! Nu mă lăsaţi pe uscat! Vreau să mă reîntorc la bord!

— Unde te-ai rătăcit? l-a întrebat Cornelius, care era într-una din bărci. De unde vii? Noi ne-am întors ca să te căutăm. Căpitanul l-a adus la bordul corăbiei sale pe regele prizonier. Să

pornim! Nu putem să aşteptăm prea multă vreme. Klas s-a aruncat cu capul înainte în şalupa acostată la ţărm. Însă între timp, l-au urmat doi indigeni: tânăra fată şi cel care vorbea malaieza.

— Ce vreţi? a strigat Cornelius.

— Iluka, a răspuns interpretul, vrea să-l salveze pe regele nostru. Ea îi va face cunoscut şefului alb secretul insulei.

Cornelius cunoştea şi el câteva cuvinte malaieze. A înţeles imediat ce i se cerea şi i-a acordat toată importanţa cuvenită.

— Atunci, la drum! a strigat el. Pariez că aceşti sălbatici vor alerga cu miile pentru a ne împiedica să ne reîntoarcem la bord. Ei bine! Şi tu, Klas, copil nefericit! Unde ai dispărut?

— De această dată, a răspuns prietenul nostru, stăpânit încă de emoţie, tu ai fost un bun profet. M-am văzut chiar aproape de a fi pus pe frigare. La această oră aş fi fost deja căsăpit şi tăiat în trei bucăţi, dacă nu mi-ar fi venit un ajutor neprevăzut în ultima clipă. Însă îţi voi povesti totul mai târziu.

Cornelius şi-a împreunat mâinile şi şi-a ridicat privirea spre cer. Pe cât găsea de amuzant să-l scotă din sărite pe Klas, pe atât de greu i-ar fi fost să piardă un camarad aşa de brav.

De altfel, nu era momentul de a se povesti întâmplarea. Un mare număr de indigeni ajunseseră la ţărm, cu intenţia vădită de a ocupa pirogile de război şi a-i ataca pe albi. Pe de altă parte, corabia dădea semnale cu fanioanele ca să cheme toată lumea la bord. Ambarcaţiile, împinse de rame, zburau ca să execute ordinele date de semnale, în timp ce insularii îşi terminau de pus pirogile la apă. La câteva minute după asta, ultimii întârziaţi s-au urcat la bord, şi în acelaşi timp, tânăra fată şi interpretul.

— De ce totuşi aţi întârziat atât? a întrebat Morgan, care a revenit pe punte după ce-l închisese pe prizonier în cabina sa. Şi tu, Klas, de ce şi cum te-ai rătăcit?

— Căpitane, deocamdată încă nu şi-a revenit, a spus Cornelius, care îşi regăsise buna dispoziţie. Era cât pe ce să fie pus pe frigare. Abia în ultimul minut a scăpat de canibali.

Morgan nu avea vreme să asculte povestirea despre păţaniile lui Klas. El s-a adresat imediat celor doi indigeni, tinerei fete, pe care a recunoscut-o de îndată, şi însoţitorului ei, interpretul.

— Ce doriţi? a întrebat el pe un ton binevoitor.

— Iluka este sora suveranului. Ea vrea să-şi elibereze fratele şi îţi oferă secretul pe care vrei să-l cunoşti.

— Aş prefera ca însuşi Pavao să se hotărască să-mi ofere această taină, întrucât el este prizonierul meu.

— El nu o va face. Suveranul nostru este prea mândru. Sunt convins că ar prefera mai degrabă să moară. Însă tânăra sa soră cunoaşte la fel de bine locul unde este ascuns preţiosul vas. Ea este preoteasa insulei şi i s-a dezvăluit secretul. Şefule alb, poţi să ai încredere în Iluka. Ea te va conduce la locul unde este păstrată comoara.

Morgan a ascultat cu bucurie aceste cuvinte.

Într-adevăr, se temea ca Pavao să nu se încăpăţâneze să tacă şi la rândul său, nu era omul care să-l facă să vorbească prin tortură.

— Este bine, a spus el. Am înţeles. Dacă sora regelui mă va conduce la locul sacru, îi voi reda imediat libertatea şefului vostru, şi credincios cuvântului meu, îi voi face cadou şi o armă de foc. Unde se află totuşi comoara? Este ascunsă în interiorul insulei?

Morgan aştepta răspunsul cu nerăbdare. El trebuia să ţină seama că într-o asemenea situaţie nu avea decât foarte puţine şanse de a obţine relicva. Populaţia insulei era numeroasă, şi în definitiv, în ciuda superiorităţii armelor lor, piraţii puteau fi zdrobiţi.

Interpretul s-a întors spre Iluka şi i-a vorbit o clipă în limba locului, apoi s-a adresat lui Morgan, care îl privea cu o nelinişte rău ascunsă:

— Trebuie să mergem pe insula Ovalu, a spus el. Asta va fi pentru marea corabie o traversare dificilă. În jurul acestei insule se întâlnesc o mulţime de recifuri de corali. Însă voi putea să vă conduc eu. Cunosc bine un canal care permite accesul la ea.

Morgan era nevoit să se bizuiască pe cei doi indigeni. Pe vremea sa, insulele Fidji erau complet necunoscute geografilor şi navigatorilor.

A fost ridicată deci ancora şi navigând de-a lungul coastei sudice a insulei, corabia pirat s-a îndreptat spre est. În partea aceea se înălţa pe mare un fel de piramidă, cu siguranţă un fost vulcan, pe atunci stins, care forma acum o insulă.

Aceasta era insuliţa Ovalu, stearpă şi pustie. La întrebările căpitanului, interpretul a răspuns că era un loc sfânt, pe care aveau dreptul să debarce numai preotesele.

Acest indigen era un pilot remarcabil. El indica direcţia cu o asemenea siguranţă, încât timonierul urma ruta fără greutate.

Curând, s-a intrat în zona coralilor. În dreapta şi în stânga se vedeau scoţându-şi vârfurile mici stânci madreporice. Însă la mijloc, între ele, suprafaţa apei era netedă, demonstrând evident

un canal.

Între timp, pe măsură ce se înainta, drumul devenea mai greu. Însă insuliţa nu mai era departe. Atunci interpretul s-a apropiat de Morgan:

— Iluka, a spus el, te va conduce la locul unde este depusă, cu o mulţime de ani în urmă, preţioasa urnă. Ţi-am spus, ea este preoteasă şi poate să o facă. Însă îţi cere să mergi singură cu ea, ca să nu se profaneze sfinţenia locului. Numai piciorul tău singur poate să calce pe acest pământ. Iluka spune că tu eşti un om care porunceşte tabuului. Însă nimeni decât tine nu trebuie să intre în insula sfântă.

Morgan a consimţit şi aceasta. El avea încredere în tânăra preoteasă. În afară de asta, aflase de la Klas în ce fel fusese acesta smuls de la o moarte îngrozitoare. Şi asta nu putea decât să confirme părerea ce şi-o făcuse despre drăgălaşa fiinţă, ştiind că ea nu ascundea nici o intenţie rea. A hotărât deci să meargă la insulă, singur cu tânăra indigenă, într-o barcă mică.

Un alt motiv, de altfel, îi dicta hotărârea lui Morgan. Într-adevăr, navigaţia devenea din ce în ce mai dificilă. Corabia neagră înainta tot mai greu şi cu mari pericole în mijlocul recifurilor tot mai numeroşi şi apropiaţi. Căpitanul şi-a dat deci ordinele:

— Aruncaţi ancora calei! Iola pe mare! Nimeni să nu mă însoţească. Vă interzic. Merg singur cu această fată pe insula ce se află în faţa voastră.

Toţi piraţii au protestat şi îndeosebi Andre, secundul său, bătrânul pilot francez care-l crescuse şi îl iubea ca pe un fiu.

— Căpitane, te pui într-o situaţie periculoasă. S-ar putea să vină indigenii cu pirogile şi să fi surprins.

— În acest caz vei trage cu tunul, cu lovituri oarbe, ca să-i sperii pe aceşti războinici. Am spus, iola pe mare!

Corabia neagră naviga încă pe o apă adâncă. Fluxul era mare, însă se vedeau din toate părţile recifuri de corali. Morgan şi cu Iluka s-au îmbarcat pe uşoara ambarcaţie. Cutezătorul căpitan a apucat ramele şi a vâslit viguros spre insuliţa vulcanică.

Acesta era evident un loc sacru. În toate părţile se vedeau nişte semne bizare. Pe ţărm se ridicau nişte blocuri de stâncă mari şi înalte, care erau fără îndoială idolii insularilor.

Ambarcaţia a scrâşnit pe nisip. Iluka a sărit afară, făcând un semn viteazului însoţitor s-o urmeze. Fără a şovăi, însă cu pistolul în mână şi cu sabia la şold, Morgan a urmat-o pe graţioasa călăuză, care începuse deja să escaladeze vulcanul.

Era o ascensiune grea. O cărare îngustă părea să ducă spre vârf. Însă atunci când s-a ajuns aproape de jumătatea înălţimii, Iluka a dispărut într-o peşteră ce pătrundea în coasta muntelui, după care i-a făcut semn lui Morgan să intre după ea.

— Kennari, a spus ea simplu, indicând că aceasta era denumirea cavernei, considerată aparent a fi un sanctuar.

Ea a pătruns destul de adânc în munte, trebuind mai bine de zece minute de mers ca să se ajungă până la capăt. Cu toate acestea, înăuntru nu era deloc întuneric. Peştera era luminată prin nişte fisuri, care în diferite locuri lăsau să intre lumina. Înainte de a ajunge în fundul grotei, Iluka s-a oprit şi a arătat un spaţiu mai larg, unde iluminarea venea de sus printr-o falie lungă. Aici erau adunate nişte obiecte stranii: măşti din lemn acoperite cu pene, idoli şi alte simboluri ale credinţei indigene.

Morgan nu a aruncat decât o privire rapidă asupra tuturor acestor lucruri curioase.

Pentru moment nu asta îl interesa.

În grămada acestor obiecte sacre a reţinut totuşi nişte resturi de schelete, mai ales un craniu descărnat, în care a recunoscut trăsăturile rasei mongole. În sfârşit, alături o veche armură japoneză.

În faţa ochilor căpitanului a apărut, într-o cutie fără capac, împodobită artistic, un vas japonez de mare valoare, a cărui gură era astupată cu un fel de gumă, devenită sub influenţa anilor dură ca piatra.

Nu exista nici o îndoială, era clar că urna conţinea inima vechiului împărat japonez.

Morgan se afla în faţa comorii, pe care avea misiunea să o descopere şi s-o aducă cu el. A ridicat caseta şi a pornit cu preţioasa povară până la ieşirea din grotă.

Iluka îl urma cu capul plecat. Poate că acum se temea de urmările generosului act pe care-l înfăptuise. Au ieşit amândoi din grotă şi au apărut în plin soare.

În acest moment, Morgan a slobozit un strigăt puternic.

Îşi vedea bine corabia, însă aceasta nu mai plutea. Se aplecase înspăimântător într-o parte, eşuând după toate aparenţele pe un banc de nisip sau pe o stâncă. Probabil că refluxul o lăsase pe un fund jos.

Însă asta nu era de ajuns. La picioarele muntelui, pe pietrişul ţărmului, abordaseră o mulţime de pirogi de război încărcate cu insulari.

Intenţia lor evidentă era să taie retragerea căpitanului spre

corabia sa. Nu era timp de pierdut.

Morgan a luat-o la vale în toată graba, la fel şi însoţitoarea sa. Şi în mai puţin timp de cât se poate spune, a ajuns la ambarcaţia lui.

Şi aceasta era pe uscat. Apa se retrăsese foarte departe. Aşezând cu băgare de seamă vasul sacru în iolă, el a pornit prin faţa pirogilor de război, intrând în apa până la genunchi.

Iluka îl urma pas cu pas.

La rândul lor, şi ambarcaţiile sălbaticilor atinseseră fundul. Însă indigenii au sărit din apă, şi la limita furiei, urlând şi răgind, s-au năpustit asupra şefului piraţilor, cu intenţia de a-l masacra. De pe corabia neagră s-a văzut primejdia ce-l ameninţa pe căpitan. Au fost puse pe apă şalupele şi cea mai mare parte a echipajului s-a aruncat în ele ca să-i sară în ajutor.

Morgan lupta cu disperare împotriva masei de războinici indigeni. Iluka implora cerul cu mâinile ridicate. Ea îi ruga fierbinte pe insulari să renunţe la atacul împotriva şefului alb. Însă nu o asculta nimeni.

Aceşti sălbatici se repezeau ca nişte nebuni furioşi.

Morgan rezista eroic lovind în jurul lui cu sabia şi cu mânerul pistolului.

Căzuseră mai mulţi indigeni sub loviturile lui, însă veneau alţii la atac.

Deodată lângă căpitan a răsunat un strigăt. Iluka căzuse alături de el. Primise o lovitură de lance destinată lui Morgan.

Ea a aruncat o ultimă privire radiind dragoste pentru omul care-i mişcase tânăra sa inimă şi a dispărut neînsufleţită în valurile ce au luat-o cu ele.

În aceeaşi clipă, printre sălbatici s-a răspândit un fel de panică.

Ei o uciseră pe preoteasa lor. Urlând înfricoşător, grosul hoardei a părăsit lupta şi a ajuns la pirogi, în timp ce Morgan nimicea pe ultimii războinici ce-l atacau.

Când au ajuns şalupele de pe corabie, l-au găsit pe şeful piraţilor singur cu comoara lui.

În zadar s-a căutat corpul nobilei fete.

Marea nu şi-a înapoiat victima. Iluka fusese înghiţită de ea pentru totdeauna.

Păşind pe nava sa, tânărul căpitan a avut satisfacţia să constate că aceasta nu ajunsese decât pe un banc de nisip suficient de rezistent.

Fluxul următor a repus-o pe linia de plutire şi Morgan s-a

îndepărtat, nu fără a-l lăsa pe insula lor pe sălbaticul rege, şi de asemenea, pe translator.

De altfel, a trebuit şi de această dată să respingă o agresiune a băştinaşilor. Aceasta s-a făcut răspândindu-se spaima printre ei cu lovituri oarbe de tun.

....

Morgan a debarcat din nou pe coastele Japoniei, înainte de a se fi scurs răgazul ce i se acordase.

El a pus în mâinile lui Daimio urna care conţinea inima imperială şi a obţinut în schimb libertatea olandezilor.

Aceştia, plini de bucurie şi recunoştinţă, au intrat în serviciul eliberatorului lor, şi mai târziu, în cursul altor aventuri, au apărat nu odată viaţa lui Morgan cu un curaj eroic şi un dispreţ suveran faţă de moarte.

Cuprins

CANIBALISMUL A FOST PRACTICAT DIN VECHIME. EUROENII L-AU ÎN-ÎNÂLNIT ÎNDEOSEBI ÎN ȚĂRILR TROPICALE, LA TRIBURI ÎNAPOIATE, FOLOSIT DIN CREDINȚE RELIGIOASE, RĂZBOINICE SAU ALIMENTARE